

"האם לא מטריד אותו לסתוב דבר זה
אחריך, ידידי מרטין?"
אני" צחק הדוב, שמעולם לא הרגיש יותר
امي"ץ "אל דאגה, יוקו, סחבותי כבר
מעסמה גדולה פי שלוש מזה, בלי
להתאמץ.

"אכן בחור חזק" התפלא יוקו מהחבר
שלו.

ובאמת מרtin היה בעל כוח רב, ובקרוב
יכול היה להוכיח זאת לחברו הקוף.
כאשר שני הבורחים עברו בכפר, כלב
זהוב, שראה אותם מרחוק, רץ אליהם
והתחיל לנבוח בכוח. חיות כליה הוא
ראה בפעם הראשונה.

"הוא מתחילה להרגיז אותי" אמר מרtin

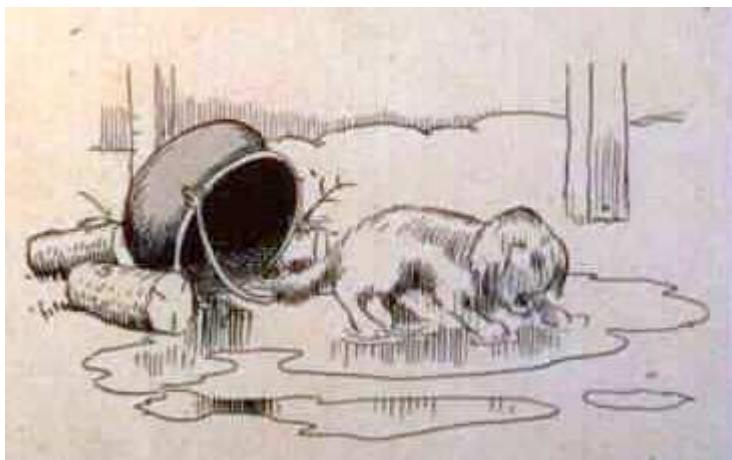
שני החברים רצו זמן רב זה לצד זה בליל
להחליף מילה, עוסקים בሪיצה שמרחיקה
אותם מקרון הצוענים והבעליים הקודמים
שליהם. בסופו, אחרי שהחליטו כי התרחיקו
כבר מספיק, נשמו עמקות והמשיכו
בדרכם בהליכה שקטה יותר, כפו של
מרtin בידו של יוקו.

בינתיים החבית שנסחבה אחיו מרtin,
תלויה על השרשית, התגלגלת על אבני
הדרך ובסוף התפרקה ברעש גדול. "הנה
התכשיט, שਮוטב היה לא לשמר עליו"
גיחר יוקו, כשהוא מביט על שרידי החבית

בית כלשהו. אך גם זה לא עזר לו הרבה, כי קפיצי המזרון העיטו אותו שוב לאויר. לא הרחק משם, בעלת הבית הנינהה על בול עץ סיר מלא מים. הכלב נחת בתוך הסיר הגדל, כשהוא מתנשף כמו קטר רכابت. זאת הייתה התחנה האחרונה של הכלב. הוא יצא מהסיר נוטף מים, ונשבע לא לנוכח יותר על דוביים שעוברים בסביבה. זה עלה לו יקר מדי.

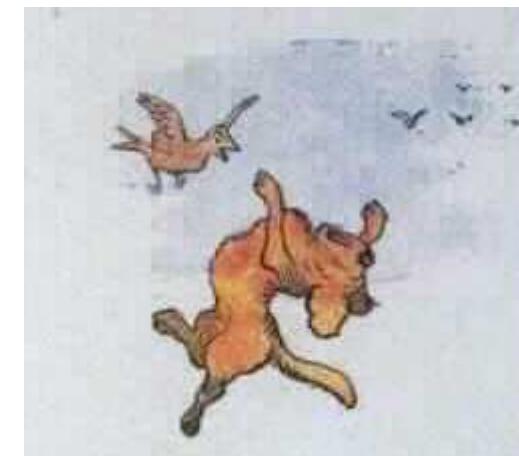
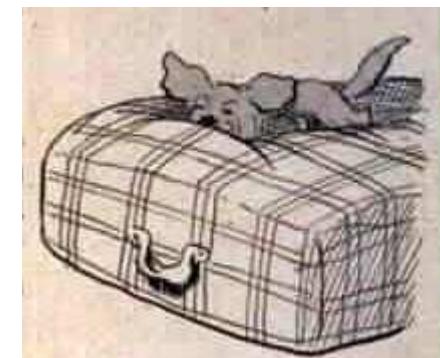
בינתיים יוקו ומרטין, בלי לשים לב על

התרחש עם הכלב, ניסו להtrapר משאריות הכלבים שלהם. הם עזבו את

cashbiit על הכלב "אם לא תשתקן אתה, אטפל בר!" אבל הכלב המשיך בנביחות ומרטין מרוגז התנפל עליו, תפס אותו בזנב, סיבב פעמים אחדים סביב ראשו ושחרר! הכלב נזרק לאויר בכוח רב, עשה גלגול או

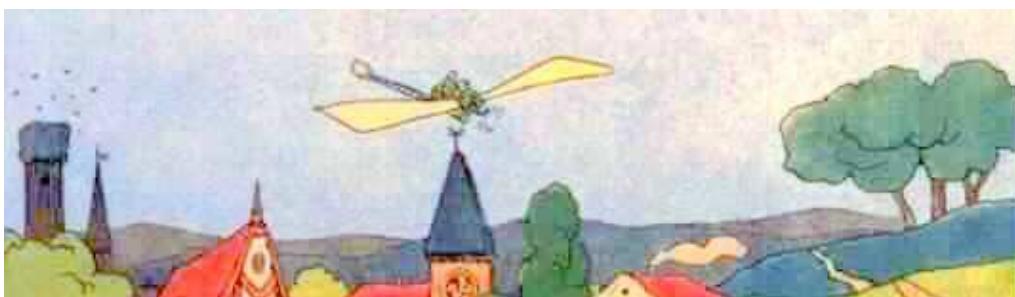
שניים ונטלה בסוף על חוטי טיגרף המתוחים לאורך פסי הרכבת. החוט היה גמיש ונמתה תחת משקלו של הכלב, ואחר כך התײשר שוב והעיף את הכלב המסקן שוב לאויר.

הכלב שהועף שנית התחיל לילל כמו עגל. למזלן הפעם הוא נחת על מזרון, שהונח לאוורור לפניו

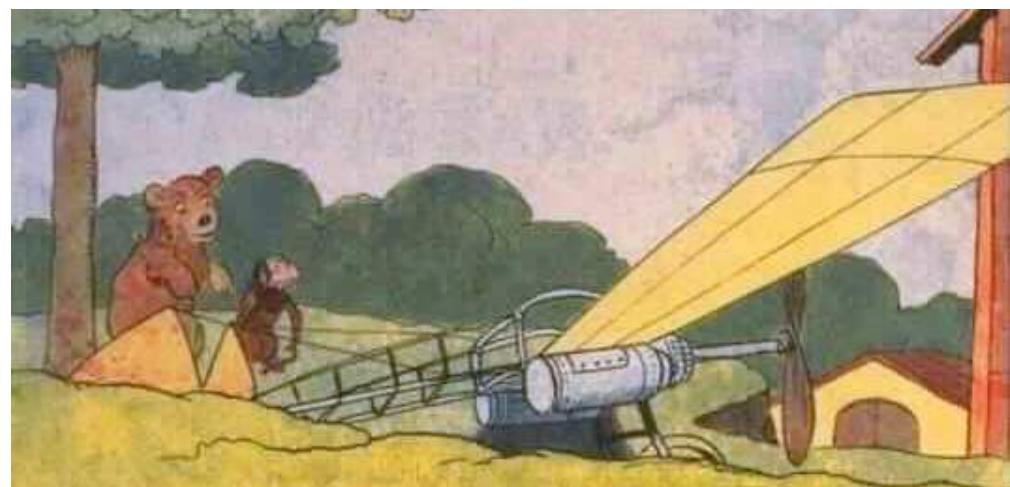
למנוע זאת, שני הסקרנים עלו על המכמה והתחלו לבדוק אותה. הם הגיעו בכל משכו במנופים ולחצו על כפתורים עד שהמטוס התחיל להמריא. הוא נסע מהר על הגלגלים שלו ותרומות באויר כמו ציפור גדולה, יחד עם יוקו ומרטין. הם טסו למרחב מעל מישורים עמוקים, ומעל כפרים שבתייהם נראה כמו קנים של נמלים.

"הנה, הפכנו לסנונית" קרא יוקו בהתרגשות, כי הטיסה מצא מאד חן בעיניו. "הציפוריים מביתות علينا

מופתעות! הנה, הפכת לדוב מתעופף, מרtin ידידי! הידד השמיים, הידד הטישה!"

החנית של הדוב ואת השרשרת של הקוף והתקדמות בדרך. פתאום הגיעו לדבר המזר ביותר שראו אי-פעם - מכונה

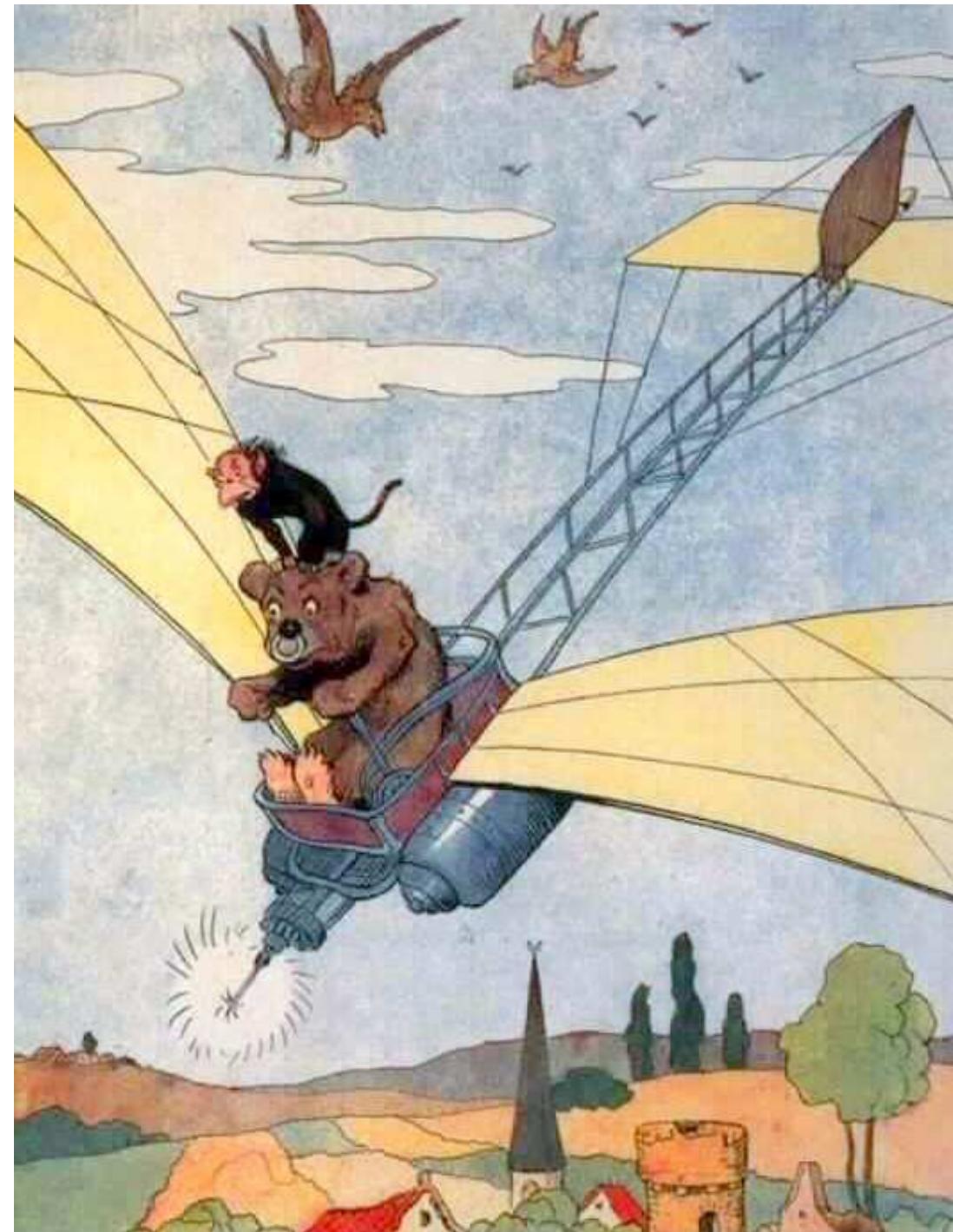
בעל זנב ארוך ושתי כנפיים ענקיות. "מה זה?" קרא הקוף מלא סקרנות "זה דומה לשפירית ענקית!"

"מעולם לא רأיתי דבר כזה" אמר הדוב, הבה נבדוק אותו מקרוב."

הם התקרבו לממכונה המזרה, שלא הייתה, ניחשתם כבר בוודאי, אלא מטוס, אותו הוציאו מהסוכה לשם ניסוי טישה. מאחר שלא היה איש בסביבה, שיכול היה

"אני מפחד" ענה מרטין ששערות פרווה
שלו סמרו "אני רק מקווה שלא תתרחש
תאונת כלשה!"

"איו תאונה יכולה לקרות לנו!" קרא הקוף
המשולב בביטחון "לא נוכל להתngeש
בעז ולא ליפול על גג כלשהו, כי אנחנו
בגובה של לפחות שלוש מאות מטרים."
אר יוקו האמץ לא הכיר את כל הסכנות
שעלולות להתרחש למיטוס, כי פתאום
המדחף הפסיק להסתובב והמנוע לא
רעשה יותר. הוא השתתק לגמר! זו
התקלת האיומה ביותר עבר הטיסים!
המיטוס, שלא יכול היה יותר התקדם
באוויר, התנדנד תחילת כמו מנסה
להמשיר, אך אז התחיל לנצח עם אף
כלפי אדמה יחד עם שני הטיסים שלנו
שנזרקו לאוויר והתחלו ליפול במהירות!
מרטין, הגדול בין שניהם נפל מהר יותר
ופתאום נתקל במוט פלדה. היה זה כלייא

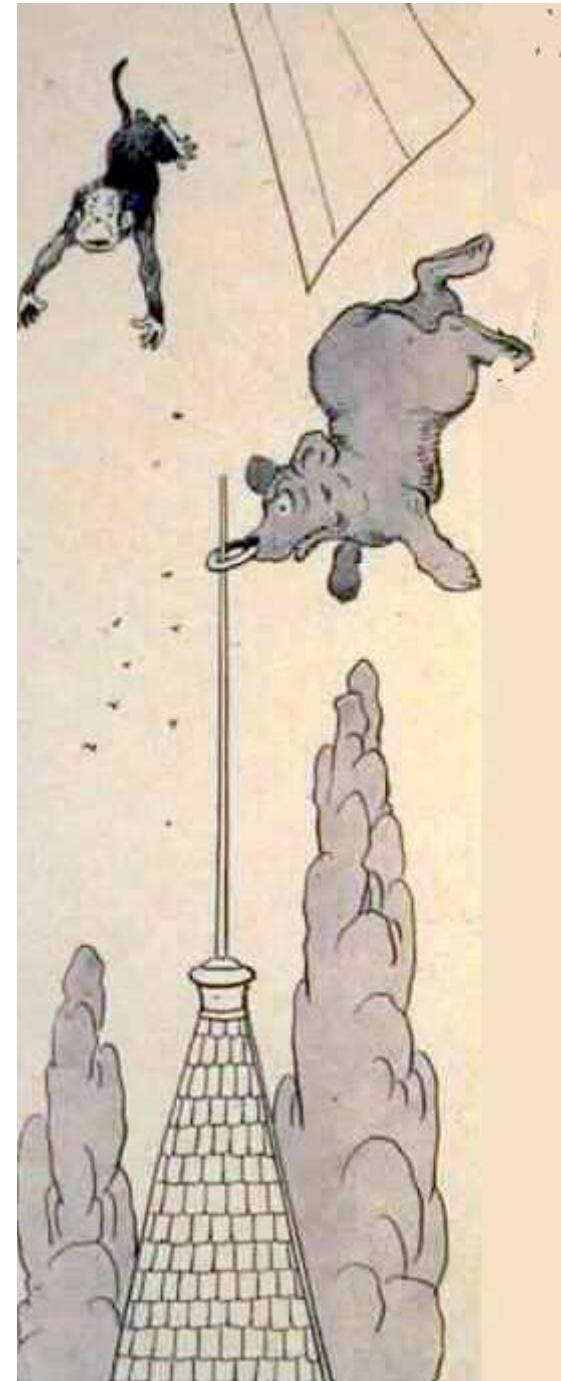
באותו הרגע הוא גם ראה גוף שחרחר, הנופל ישיר לטור גיגית מלאת גבס רר, אותה השאירו הבנאים ליד הפיגום. לא היה זה אחר, אלא יוקו, שנפל ישירות לטור העיטה הלבנה!

שלו ורץ אל הידיד, שנראה כמו ערמת גבס, כי ב מגע עם האויר הגבס התקשה יוצר שרiron קשה סביב גופו של הקוף. "מה נעשה?" קרא הדוב המיאש "אוכל אולי לשוב אוטר על גבי, יוקו מס肯 שלי, ולהביא אוטר למוזיאון כמו פסל עתיק!" אר באותו הרגע ראה מרטין פטיש גדול

מהמרחץ יצא,
יצור מוזר,
שකשה היה
להכיר בו את
יוקו, הקוף
שלנו. מרtin
יצא מהחבית

שליו התלבשה
הטבעת שעל אפו.
הטבעת גלשה
לאורך המוט
והדוב המסקן היה
 תלוי באפו בין
השמיים והארץ.
 משקלו של הדוב
 משך אותו למיטה,
 ואף התחיל
 להתארך, עד
 שבסוף נחיריו אף
 נקרעו, הטבעת
 נשארה על הכליה
 והדוב גלש למיטה,
 לטור חבית גדולה
 שעמדה ליד פיגום
 הבנאים שעבדו
 בבניין.

תפו מעיל וזוג מכנסיים תלויים ביניהם.

"היהתי רוצה לנסוט את חליפה הזו" אמר
"היא בודאי תחלום אותי. נכון? בגדים
של בני אדם מתאימים לי ביותר. מה
דעתך?"

"דעתך שתוכל להתכבד בהם, אם רצונך
בכך. אין כאן אפילו חתול בסביבה ותוכל

להתחפש
בביטהון".

ואמין
הקוף לבש
את המעיל
ומכנסיים.

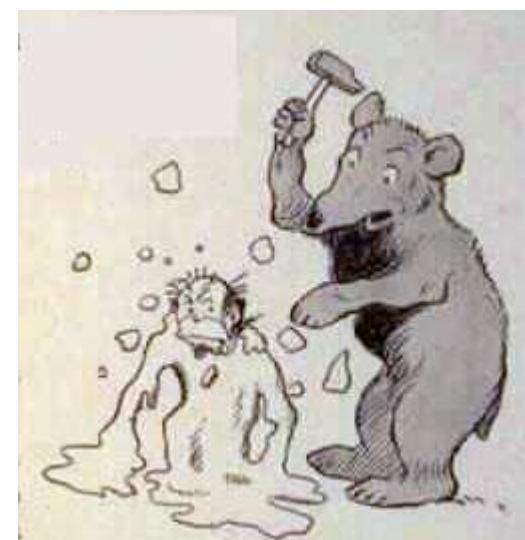
כובע קש

ישן ומקל הליכה שעמד ליד העץ השליםנו

שהשאירו הבנאים.

"הנה הפתרון" קרא מרטין בשמחה,
כשהוא מנפנף בפטיש "אני עשית עכשו
הורט פסלים!" ובמכה חזקה הכה בגבוס.

הפסל המוזר
נסדק והופיע
פרצופו של יוקו,
בריא ושלם. הקוף
יצא מהר מה
שרiron שלו והודה
ליידידו על העזרה.
"עכשו מהר
לדרך!" קרא דוב
הגיבור. ושני הרפטתקנים המשיכו
בדרכם, כשהם יודעים שיוכלו לנצל את
פיקחותו של הקוף וכוחו הוגדול של הדוב.
הידידים התקדמו עכשו לבית הראשון
בכפר, שם, על חוט מתוח תלויים היו
כבסים ליבוש. את תשומת לבו של יוקו

"עצור!" קרא מרטין, כשהוא מעביר בחמדנות את לשונו על שפתיו "הנה משה בשבי". דבש הוא מזון נפלא ואני מתכוון להתכבד בו." והוא התנפל בכוח

על אחת הכוורות, תפס אותה בין כפותיו הגדולות וראשו שקע בה עד התחתית. קשה לתאר איזה מהומה יצר הדבר בין הדבורים. הן יצאו מהכוורת והתנפלו על שני החברים בזעם. למזלן של מרטין, פרותו העבה הגנה עליו מפני העקיצות, והדבורים הפנו את זעמן אל יוקו המסכן.

את התלבושת. יוקו שם את הכובע באלכסון מעל אוזנו והתחיל לעשות פרצופים מצחיקים, עד שחבר שלו פרץ בצחוך רם.

"הידור הוא דבר חשוב מאוד" אמר יוקו "אבל גם אוכל הוא מצרך חשוב, במיוחד כאשר רעבים. והקיבה שלי מזמרת כבר זמן רב. מרטין, אנו חייבים למצוא לנו דברי אוכל!"

והם הלכו בדרך, תור חיפוש אחרי דברי אוכל כלשם, עד שבמקרה ראו כוורות דבורים.

בכעס רב.
"RESHUT HAKOFRUT AT HAKOTEL LA CHABAT KAL MA
HADBER ULUL LAGROM LI! HADBORAIM ULULOT
HIYU LEHMIAH OTAI!"

"TIRGU, TIRGU YOKO" AMER HADBOV "ATHA CHI
UDIIN. HENNA SHM, LID PLAG HAMIM HANKEIM
NOCL LENKOT AUTR VOLAKEL UL HACABIM SHL
HEKICOT."

בינתיים הלילה התקרב. שני החברים
ששכח את כעסו וליטף את כפיו של
מרטין.

והדוב, שזכר
היטב איר Yokon
טיפל בעיניים
מלאי פלפל שלו,
התחיל לרחוץ
את החבר.
הרחצה עודדה
את הקוף,

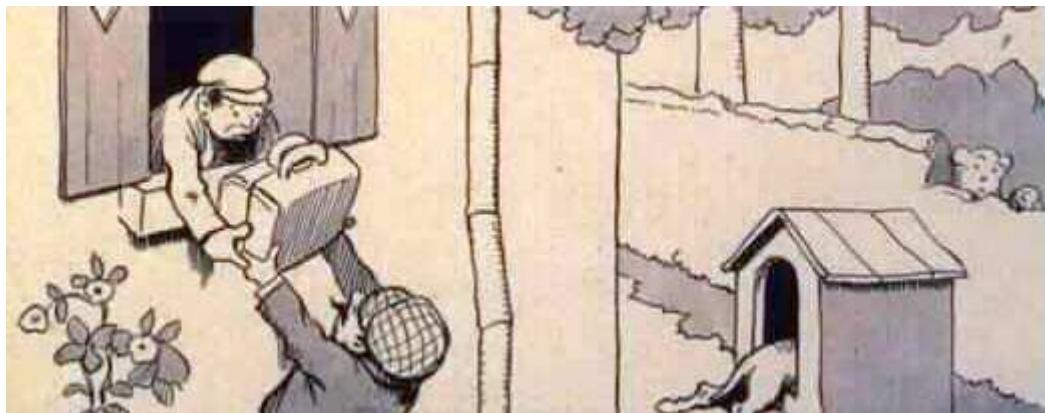
ה קופ ניסה להתגונן ונפנף בידיו וברגליו,
אר לא הוועיל. העוקצים של הדברים
חדרו עמוק דרך עורו, ולא נותר לו אלה
לברוח מהתקפות. הדברים עפו
בעקבותיו וכדי להימלט הוא קפץ לטור
גיגית מים. אלא שהיו אלה מים שנוטרו
אחרי הכביסה, שתליה הייתה על החבל
והיו מלאים חומר
הלבנה כחול.
וכשיוקו יצא
סוף-סוף
מהגיגית, הוא
נטף מים
כחולים.

מרטין, שהצטרך
אליו עם פה המלא עדין בדבש, פרץ
בצחוק רם. זה לא מצא חן בעיני Yokon. הוא
הבין שהתלאות שלו נגרמו עקב תקיפת
הכוורת על ידי מרטין, והוא נזף בחבריו

"שים לב! לחש יוקו לאוזנו של מרטין" על תעשה כל רעש. נעקוב אחרי הרשעים האלה, שמנצלים העדרו של בעל החווה העובד עכשו בשדה, ושודדים אותו. אבל צוחק מי שצוחק الآخرון! בוא ונלך בלי שירגישו בנו."

וכך יוקו ארטין התחילה לעקוב אחרי השודדים, שבזהירות יצאו משטח החווה.

אליה הלכו לכונן גדם של אלון, שמת מצקנה. כל חלקו העליון נפל ובחילקו התחתון נוצר חור גדול.

הגנבים הסתרו את השלול בתוך חור שבצע, כדי לחזור ולקחת אותו בלילה. אך

צעדו אל העיר שראו בקרבה לאור הירח, וחיפשו מקום לינה מתאים. מצאו אותו בקלות בעץ חלול, שם הtmpקם מרטין ונרדם מיד. באותו הזמן יוקו מצא על ענפי העצים פירות בר אחדים, אכל אותם בתיאבון ונרדם אף הוא.

כאשר התעוררו למחרת, יצאו מהעיר והלכו לאורך חומה, שגידרה חוות מבודדת פתאום ראו שם שני אנשים בעלי ארשת רעה, שכנראה בדיק איז שדדו את החווה, כי אחד מהם העביר דברים שונים לשני, שעמד תחת החלון. אפשר היה לראות מזודה שעוברת דרך החלון, ובה, כנראה, דברי ערך, תכשיטים וכסף הנשד.

לכון חומת החווה. הקוף שפר את כל אבק השרפיה מהצדורים לטור החור שבאלון היבש והדליק גפרור. "מה אתה עושה, יוקו ידידי?" שאל שוב

הדוב, שלא הבין מאמנה. "אני מחריז הכל למקוםו המקורי" ענה

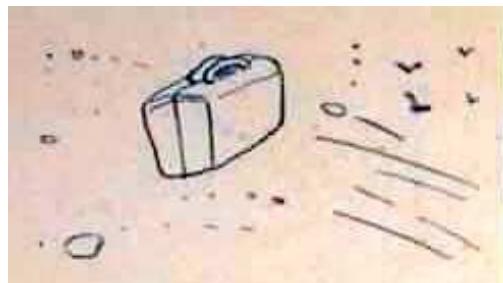
מה עשו יוקו ומרטין? הם מצאו בקצה העיר קופסת כדורי ציד וגפרורים חדשים,

אותם השאיםו, כנראה, צידים. "הגורל משחק לנו, ידידי" החליט יוקו, כשהוא דופק על כתפו של הדוב. "איך זה?" שאל מרטין, שלא הבין כלום. "תclf תראה" ענה הקוף, שהחליט למש את הרעיון שלו. הואלקח את הצדורים והגפרורים וניגש לעז, בו הסתיירו הגנבים את המזודה שלהם. העז היבש נטה קצת

הקוֹפֶּן, כשהוא מסמן לחברו להתרחק.
עם גפרור דולק, זוחל על בטנו, התקרב
עכשו יוקו את העץ, שם איפה שקדם
שפרק את אבק השרייפה.

"בוווּס! בוווּס!" פיצוץ אדיר הרעד את
העץ ואת האדמה סביבו. לבהה ענקית
פרצה מהחור שבגצע העץ, ועשן כמו
מתותח. כל זה הבהיל את כל חיות העיר
והציפורים שמסביב.

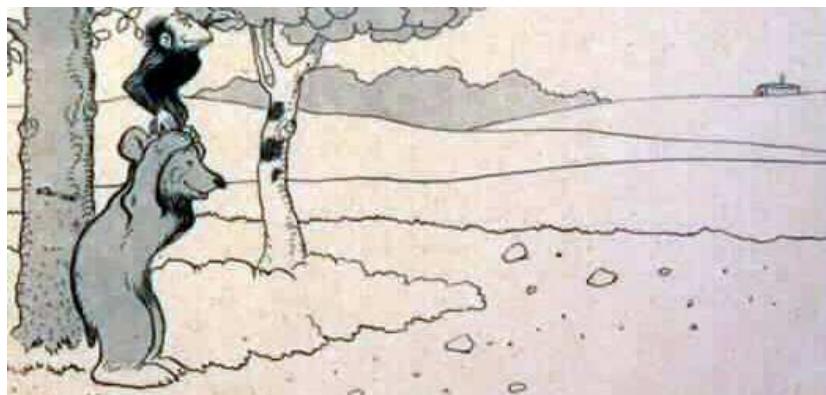
עמ הידיות למטה ונחתה על משטח קטן
שמעל קיר הבית.

בדיוק אז חזרו האיכרים הביתה והרגיסו
בשוד. בעלת הבית, מיאשת, אמרה מיד
לבעה לקרוא למשטרה.

"איזה אסון" קראה "כל החסכנות שלנו,

הכלב מביבר הצוענים, שアイתו עשה כל התעלולים היפים. "אילו רק היה איתנו, היה עוזר לנו הרבה, כי הוא כלב חכם, יודע תחבולות וחושים חדשים. הוא היה חבר טוב!"

ובוקר אחד, כשיקו עליה על כתפיו של מרטין כדי להתבונן בסביבה, נתן פתאום קריית התפעלות שם, אחרי קפל של אדמה ראה את הקרון של משפחת סטניסלאוס.

יוקו קופץ מיד לארץ וסיפר לחברו את הגילוי. הוא משך אותו אל קו האופק והציבע על הקרון. "בוא חבר, בוא! נברך אצל טירקו ונשכנע אותו להציגו אלינו."

כל התכשיטים שלי! מי יחזיר לנו כל הרכוש זהה?"
אר בקושי הספיקה לומר את הדברים

האלה כשפთאים נשפכו על ראהה התכשיטים והכסף, אילו ממשיים. פשוט, המזודה נפלה עם הסגר שלא על המשטח, נפתחה וכל תוכולתה השדודה חזרה אל האיכרים כמו גשם.
קשה לתאר את אושרם של האיכרים וההפתעה מהם שחושו לנס.
בינתיים יוקו המשיך בדרכו ביחד עם מרטין. הוא התחיל להתגעגע לטירקו,